

Matkoncert Utópiában.

Egyre — évekkel már, évekkel ezelőtt — esygt
istam, étekezést, szagokról, illatokról! Ó micsoda
étekezés volt ez! Egy geometrikus munkája, aki a legko-
molyabb okoskodás körében versbe, tréfába bontlik minden-
talán, csak hogy nyomba megint turis képet vág-
jon. És egyszerre, — emelkedem — aint ezt az éte-
kezést istam, egy csodálatos képzetben támadt: ezt a
három most ide leírom mesének.

— Felre vess és tréfa! — mondtam magamban
akkor. — A komoly ábrándnak adjuk át magunkat: jé-
ringató, komoly fantázia!

„Miest nem keresny élvezetet, új művészetet
az emberiség? Miest nem új zenét?

„Miest ne lehetne illatszene? Miest ne kontra-
álhatnánk egy illatklaviert, egy pianoforte olfattívót?
Rajzolyunk egy utópiai illatversenytermet, élvezzünk,
legababb képzeletben, egy olfattívus zeneművet.

„O hanem az illat nem különálló, határozott
valami, mosódik és foglik, nem lehet rögtönösen meg-
gintstolni, hirtelen gyújtani, letrészesíteni, pontos
átmenettel vegyíteni, mint a hangokat. De ha ezt
lehetne...

„Matkoncert...

2) Utópia boldog lakói látogatólnak a
nem nagy és tökéletesen elvált tenem
kényelmes szobákban. Itt külvilág kive-
hető. Itt látnak mind a hiányokat.
Tökéletes sötétség is esendő az, amit a
legfinomabb művészet megkíván.

Halkan, mint távoli emlékezet,
alig is észrevehetően élente s hogy az
agy kéri, szag-e vagy hang az iga-
rán, terjed a tiszta légkör messze por-
fűm piano-illata. Tholypillat érehető-
leg, de színeket és mellékszíneket kap
időnként, taktusra, és titkos zomato-
kat, hogy az orr egyre változást vár.

Egyre, * azt sem tudni miként, enő
heliotrop - lehellet* tölti el az egész ter-
met, mely után erősebb vanília-
olvad s idegesen lüszereget az élve-
cimpait, egyre megrakad.

Megrakad, eltűnik, senki sem
monad. Tiszta, friss a levegő megint.

3) Az élvező, akinek idegeit morgással kosta
és az előjáték, meglepett várakozással
emeli föl fejét. Tiszta üres a levegő me-
gint. Egyszerre, újra, mint előbb ismeret-
len, két a holk ibolyaszag. De a levegő
friss most, még frissebb és az illat
materialisabb s különös somat vegyül
bele: a kikelet nedves illata. Itt nedves
földet illata, a sör szaga, valóban;
az olvadó hó szaga, friss szaga tavaszi
lehellet, mely hársongyosán cimbogtatja
a jelenlevők arcát. Szello"van a terem-
ben bizonytal és tágnok érzik a terem,
a sötétben, mint ha sáhaban
volna. Itt az ibolyaillat, szahadon és
szemé^mntelenül kórál, átleng mindeket.
És más virágok illata vegyül hen-
ne, mindig gasdagolban; először
csak tavaszi virágoké: rózsa, orzóna,
gyöngyvirág. Ismeretlen szagok is; a-
maz illatoró lepke szaga s egykor
tömjén-illat. Titán megint: gyöngy-

4) virág, orgona, rózsa. **F** Hal az egyik,
hol a másik érehető tisztán és vissza-
visszatérnek. Majd fölkel a rósa buja
szaga ~~szünet~~ ^{elönt} minőnt. Itt
szellő megszűnt, a lég ~~nyom~~
nyomott, a hőmérséklet emelkedik.
Itt a rósa! Itt rósa ezer más il-
latot költ, költ; s fölrohagnak
vad keleti illatok, liborillatok:
a buja nádolus, a koltakat fel-
sikláló myrtha a szinos pész-
maillat, a mézész jácmin. Itt mér-
éses, emlékeztető jácmin! Ennyi gar-
dag illat felhőre, ütemre, mert
nem szabad elfelejteni, hogy a
szagok változása ~~szoros~~ ütem
szerint történik és vissza-visszater-
nek, fölhőre, ütemre, ennyi gar-
dag illat a leggyarababbat, az ár-
tatlanság virágainak csödlő illatot,
liliumillatot.

F L'odeur fade ^{du} ~~de~~ rózsa! ~~P. H. L.~~

E Fulhasztó, néhéz liliumillatát; amely
nem is egysejére adja át a levegőt
másiknak, hanem lassan meggyül.
Csele enyhe tömjén-szelle, mintha
füstszálak, könnyű tömjéntartó nő-
pülne át, sőtétlen, fönn a szoba
levegőjén, s szellem-koszorúcsóval.
A tömjén megmaradt, erősöslök; de
a liliumszűz, alig vesszük kéne el-
tűnt; és helyette finom cinna-musze-
nek most. A újra szökken át a hang-
versenye az illatoknak: luggyan. [Fel-
nek ismeretlen halcsanak, csóvó-
lós füstölők párája, de stillált
illatok, megtörtött virágok, nő-
vénynedűk titkos illata, az angy-
amline. Rejtelmes ejillatok, illatok,
~~Hilton paradicsomáha~~ melyek
romenosi asphodelosna gondolatját
az emlíent, idylli illatok, Hilton
paradicsomáha and in all that

x Odeur de la sève dans les bois nouveaux. - V. Hugo

however loneliness leillők. Tágro-
nyilt orolyikkal il az élvesső, ugyan,
belkén ~~moham~~ vit ex illatchaasz szellem.
Tánca, kálul a Reje, értelme megakad.
t, piha széklon, se ~~se~~ lehunya élvess.
Es újra élvess, ~~keveredik~~, eltölt
a nőssáillat, s a nőssák korvadnak,
és a boldog utópiai székeit a viná-
gok tellemes hullasra az analitja

Bolits Mikály

Backs

Ms 10.506/44